

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyazonosító:	IV/170-0/2016
Beérkezett:	2016. JAN. 23.
Előadó:	2
Előbíráló:	
Ellenőrzés:	54+18
Ellenőrzés dátuma:	

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK	
2016-01-19	
2016.01.19	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

az

Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Debreceni Törvényszék 2013. március 11-én kelt, 10.P.21.334/2012/13. számú ítéletének**, valamint az ezen alapuló, az ügy érdemében hozott további bírósági határozatoknak az alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azokat, valamint intézkedjen új bírósági eljárás lefolytatása érdekében, mivel a fenti határozatok sértik az **Alaptörvény II. cikkét, VI. cikk (1) bekezdését, XII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, XVII. cikk (3) bekezdését, XX. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) és (2) bekezdését, valamint XXIV. cikk (1) és (7) bekezdését.**

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntés megnevezése és a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy semmisítse meg a Debreceni Törvényszék 2013. március 11-én kelt, 10.P.21.334/2012/13. számú ítéletét, valamint az ezen az ítéleten alapuló következő bírósági határozatokat: a Debreceni Ítéltáblának a fellebbezési eljárás keretében született, 2014. január 30-án kelt, Pf.I. 20.644/2013/5. számú ítéletét, a Kúria felülvizsgálati kérelem alapján indított eljárásában született, 2014. szeptember 17-én kelt, Pfv.IV.20.561/2014/6. számú ítéletét, a Debreceni Törvényszék perújítási eljárás megengedhetősége tárgyában született, 2015. június 12-én kelt, 6.P.21.753/2014/16-I. számú végzését, valamint a Debreceni Ítéltábla e végzés elleni fellebbezést elbíráló 2015. október 28-án kelt, Pkf.II.20.555/2015/2

számú végzését. Mivel a perújítás megengedhetősége tárgyában a Debreceni Ítéltábla által hozott másodfokú végzés számomra való kézbesítése 2015. november 19-én történt meg, ezért az alkotmányjogi panasz benyújtására irányadó 60 napos határidőt ettől az időponttól számítva kérem figyelembe venni.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Az Alaptörvény II. cikke értelmében az emberi méltóság sérthetetlen, és minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához (4) bekezdése értelmében pedig a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére. Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése értelmében a törvény előtt mindenki egyenlő. Az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése értelmében minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez. Az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése értelmében mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

3. A közvetlen érintettség kifejtése:

2012. szeptember 24-én keresetet indítottam a Debreceni Törvényszék előtt [REDACTED] alperes ellen személyhez fűződő jogaim megsértése miatt, nem vagyoni kártérítés iránt. Ennek alapja röviden a következő volt: 2006 márciusától 2010

júniusáig – megfelelő OKJ-s szakképzettség birtokában – közös képviselői tevékenységet láttam el [REDACTED] társasházánál, majd 2010 júniusában további 2 társasház részéről is felkérés érkezett a közös képviselői feladatok ellátására. A társasházakat nyereségesen működtettem, és a társasházak ügyeivel kapcsolatos részletes, törvény szerinti beszámolóimat a társasházak mindig elfogadták, munkámat közmegelegedésre végeztem. A társasházak, illetve lakók számára emellett több ízben további támogatást, segítséget is nyújtottam (pl. pénzügyi támogatást adtam, a járandóságomat nem vettem fel, megcsináltattam a társasház alapító okiratát, a kivitelezővel szembeni perben 20 M Ft-ot nyertem a társasháznak, stb.). 2010 májusában az egyik közgyűlésen az alperes közreműködésére a lakók törvénytelenül leváltottak (olyan döntéssel, amely a törvénnyel ellentétesen nem szerepelt a napirendi pontok között). Ezt követően az alperest választották meg közös képviselőnek, majd két hét alatt a többi társasháznál is leváltottak közös képviselői megbízatásomból, a két új megbízatásra tett ajánlatot pedig visszavonták. Egyes lakóktól tudtam meg, hogy az alperes az általam képviselt társasházakban sok lakót felkeresett, és megvádolt pénzügyi bűncselekmények elkövetésével. Emellett a [REDACTED] az egyik ottani ügyintézőm során kiderült, hogy az alperes azt állította rólam előttem már az új közös képviselőként végzett egyik ügyintézése során, hogy engem sikkasztás miatt váltottak le. Mindezzel emellett, hogy a jó hírnevem és az emberi méltóságom súlyos csorba esett, elvesztettem több mint 4 év munkáját, havi 97.000 Ft. díjazást, továbbá ezt követően már mástól sem kaptam további közös képviselői megbízatást, mivel a referenciáim eltűntek. Emellett cégemet egy ebből keletkező tartozás miatt felszámolták, továbbá mivel számláimat nem tudtam fizetni, áron alul el kellett adnom a házamat, az egészségem megromlott, a feleségem elhagyott. A lakók számára egyébként 2010 júliusában értesítést juttattam el, amelyben kifejeztem a helyzettel kapcsolatos értetlenségemet, valamint kritikát fogalmaztam meg az alperes ellen.

A Debreceni Törvényszéktől kértem a fentiek alapján a jogsértés megállapítását, azt, hogy az alperes nyilatkozattal tegyen elégtételt, valamint kértem 35 M Ft. nem vagyoni kártérítést. A keresetem ellen az alperes nemcsak ellenkérelmet, hanem viszontkeresetet is előterjesztett arra hivatkozva, hogy a lakók számára eljuttatott értesítéssel megsértettem a személyiségi jogait. A Debreceni Törvényszék a keresetemet elutasította, mivel álláspontja szerint nem tudtam bizonyítani a személyhez fűződő jogaim megsértését, az alperes viszontkeresetének viszont helyt adott, és 5 forint nem vagyoni kár (továbbá a perköltségek) megtérítésére kötelezett engem. A fenti határozatot a Debreceni Ítéltábla a másodfokú eljárás eredményeképp lényegében helybenhagyta. Ezt követően felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Kúriánál, viszont a Kúria is lényegében helybenhagyta a döntést. Ezt követően a

Debreceni Törvényszéktől perújítást kértem, azonban a perújítási eljárás megengedhetőségét a Törvényszék elutasította, majd az ez ellen benyújtott fellebbezésemet is elutasította a Debreceni Ítéltábla. A fenti jogorvoslati eljárásokban lényegi hivatkozási alap volt részemről, hogy a bíróság nem derítette fel kellőképpen a tényállást, a felderített tényeket pedig indokolatlanul és egyoldalúan a másik fél javára értékelte.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Álláspontom szerint a fenti bírói döntések alapján sérült a jó hírnévhez és az emberi méltósághoz való alapvető jogom, a véleménynyilvánítás szabadságához való alapvető jogom, a foglalkozás szabad megválasztásához és a vállalkozáshoz való alapvető jogom, a törvény előtti egyenlőséghez való alapvető jogom, az egészséget, biztonságot és méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez való alapvető jogom, a testi és lelki egészséghez való alapvető jogom, a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogom, valamint a jogorvoslathoz való alapvető jogom.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Az Abtv. 29. §-a értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. A jelen alkotmányjogi panasz álláspontom szerint – az alább részletezett indokokra is tekintettel – az Abtv. 29. §-ben foglalt feltételeknek megfelel. A kérdés alapvető alkotmányjogi jelentősége álláspontom szerint elsősorban abban áll, hogy egy olyan bírósági ügyben, amely azon alapul, hogy az egyik fél – jelen esetben én – polgári jogi jogviszonyaiban jogtalan és méltánytalan elbánást észlelve ezek miatt jogait érvényesíteni próbálja, a bíróság a tisztességes eljárás elvét meg nem sértve, a tőle elvárható megfelelő alaposággal és körültekintéssel, a tényállást alaposan felderítve járjon el, a kellően felderített tényálláshoz mértén ténylegesen is biztosítson megfelelő elégtételt, és a neki felróható kellő felderítettség hiányában ne fordítsa át a jogi helyzet értékelését – az alperes

egyébként részben védhető igényére tekintettel – a másik fél javára aránytalanul, miközben a felperes arányaiban sokkal nagyobb sérelmet szenved.

A kérdés másik fő elméleti jelentősége pedig álláspontom szerint az, hogy abban az esetben, ha egy jogvitás ügyben mindkét fél hivatkozik jó hírnevének megsértésére, a bíróságok legyenek tekintettel arra, hogy a felek az általánoshoz képest felfokozott állapotban vannak, továbbá, hogy ilyenkor az adott környezetre gyakorolt tényleges hatást, nem pedig a feltételezett hatást kellene vizsgálni.

Az egyes alapjogok sérelmével kapcsolatban az alábbiakat adom elő:

A bírói döntésekkel álláspontom szerint sérült a tisztességes eljáráshoz, valamint az ezekhez kapcsolódó törvény előtti egyenlőséghez és a jogorvoslathoz való alapvető jogom. A tisztességes (fair) bírósági eljárás egyik lényege az, hogy a bíróság kellően alaposan derítse fel a tényállást, a felderített tényállás alapján jogilag megfelelő következtetéseket vonjon le, és ezzel kapcsolatban minden bizonyítékot kellő körben és kellő súllyal vegyen figyelembe. A tényállás nem megfelelő felderítése, a nem megfelelő döntés a bírósági határozatok anyagi legitimitását ássa alá, amellet, hogy az érintett félre nézve súlyos, nem egyszer visszafordíthatatlan károkat okoz. Az alkotmányjogban és az eljárásjogokban ismert két fontos elv: az ítélező bíró függetlenségének elve, valamint a főszabály szerinti szabad bizonyítás elve álláspontom szerint nem lehet hivatkozási alap a bíróság számára azokban az esetekben, amikor a peres fél kifejezetten és többször is felhívja a bíróság figyelmét bizonyos releváns körülményekre, bizonyítékokra, amelyeket aztán a bíróság rendre figyelmen kívül hagy, illetve nem tesz meg minden tőle telhetőt a tényállás megfelelő tisztázására. Különösen súlyos következménnyel jár, ha a bíróság a kellően felderített tényállás és a megfelelő jogi minősítés hiányában nemcsak, hogy nem biztosít az érintettnek megfelelő elégtételt, hanem még aránytalanul át is fordítja a jogi helyzet értékelését a másik fél javára, miközben a jogaiban megsértett fél arányaiban sokkal nagyobb sérelmet szenved. Az én esetemben pontosan ez történt.

A bíróságok eljárásával kapcsolatban több ponton merül fel a tisztességes eljárás sérelme. Az egyik ilyen kérdés, hogy a bírósági döntésekben több helyen szerepel az, hogy a bíróság nem fogadja el bizonyítékként a [REDACTED] képviselőjében eljáró ügyvéd vallomását, hiszen az nem kapott felmentést az ügyvédi titoktartás alól. Az ügyvédi titoktartás kérdésköre ebben az esetben amiatt merült fel, hogy az alperes a társasházzal szerződésben álló ügyvédi irodában rólam azt nyilatkozta, hogy sikkasztottam, az ügyvédi titoktartás alóli felmentést azonban a bíróság szerint csak a társasház adhatta volna meg, mivel ez állítólag társasházi

ügyben történt. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 170. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a tanúvallomást megtagadhatja az ügyvéd, ha a tanúvallomással titoktartási köteleességét sértené meg, kivéve, ha az érdekelt e köteleesség alól felmentette. Az én álláspontom szerint ebben az esetben én voltam az „érdekelt” személy, mivel az, hogy valaki rám nézve a személyemet sértő terhelő nyilatkozatokat tesz, engem tesz érintetté. Az ügyvédnek nem a társasház ügyeiről kellett volna nyilatkoznia a bíróságon, hanem csak azt az ettől független körülményt kellett volna tanúsítania, hogy velem kapcsolatban mi hangzott el egy mellékes szóbeli közlés során. A másik kérdés, hogy – a bíróság álláspontjával ellentétben – valójában a törvény értelmezése alapján a felmentés kérdésétől függetlenül is tehet vallomást az ügyvéd, mivel a felmentés csak arra vonatkozik, hogy az ügyvéd megtagadhassa a tanúvallomást, nem pedig arra, hogy kötelező meg is tagadnia. Jelen esetben azonban a bíróság az ügyvédi titoktartás és a felmentés kérdését kiterjesztően értelmezte és ez a kiterjesztő értelmezés megfosztott engem egy tanúvallomástól, aki objektív alapon számomra kedvező lehetett volna.

Szintén a tisztességes eljáráshoz kapcsolódó kérdés, hogy a „sikkasztás” súlyos büntetőjogi tényállás, a bíróságnak márcsak ezért is jobban vizsgálnia kellett volna ezt a nyilatkozatot. Ha tényleg sikkasztás történt volna, akkor kérdés, hogy a társasház miért nem kezdeményezett eljárást ellenem. Ismételten megjegyzem továbbá, hogy a társasházak korábban minden pénzügyi beszámolómat elfogadták.

Emellett a tisztességes eljáráshoz való jogot sértette a bíróság akkor is, amikor többszöri indítványom ellenére nem idézte be [REDACTED], vagyis azt a tanút, aki nyilatkozott volna arról, hogy az alperes körbejárta a környéket velem kapcsolatban közvetlenül a leváltásom előtt. Ennek a hivatkozásomnak a kapcsán továbbá a bíróság nem vette figyelembe, hogy egyértelmű okozati összefüggés mutatható ki aközött, hogy az alperes végigjárta a környéket és aközött, hogy közvetlen utána – egyébként a társasházi törvénynek nem megfelelő módon – mindenhol leváltottak. Mivel a két esemény közvetlenül egymás után történt és egyéb tényező nem merült fel velem kapcsolatban, ami a leváltásomat eredményezhette volna, logikailag csak az alperes tevékenységének tudható ez be.

A tisztességes eljáráshoz való jogot sértette a bíróság a tanúk kapcsán akkor is, mikor ismeretlen lakcímre hivatkozva nem idézte be tanúnak [REDACTED] holott [REDACTED] címre ismert volt. Ugyanígy azokat a jelzéseimet sem vették figyelembe, amelyek azt bizonyították, hogy az ellenfél több tanúja is erősen elfogult volt. A bíróság nem vette továbbá figyelembe azokat az ellentmondásokat az alperes előadásában, amelyeket számára külön jeleztem.

Mivel a bíróság több bizonyítási indítványomat jogellenesen elutasította, álláspontom szerint sérült a törvény előtti egyenlőséghez való jogom is, méghozzá az ún. fegyveregyenlőség elvének sérelmével. Jelen esetben a sérelem azáltal következett be, hogy a bíróság egyoldalúan és indokolatlanul az egyik fél számára előnyös bizonyítékokat vette csak figyelembe, a másik fél szempontjából fontos egyes bizonyítékok – külön és többszöri jelzés ellenére – nem kerültek figyelembevételre.

A fenti helyzetek kapcsán általában ugyan megoldást nyújthatna a jogorvoslathoz való jog, azonban ha a magasabb bírói fórumok szintén nem megfelelően járnak el, az eljárási jogsértés (és az ezen alapuló hibás döntés) nem nyer valódi orvoslást. A jogorvoslathoz való jognak nemcsak az a tartalma, hogy az elsőfokú döntést hozó testülettől elkülönült és a jogosult által formálisan igénybe vehető jogorvoslati fórum álljon rendelkezésre, hanem az is, hogy a jogaiban sértett fél ténylegesen is valódi jogorvoslást kaphasson. Ez az elv megköveteli, hogy a magasabb szintű bírói fórumok is kellő alaposággal járjanak el a tényállás felderítése kapcsán, ha szükséges folytassanak le további bizonyítást, és újból érdemben mérlegeljék az ügyet. Jelen esetben a magasabb szintű bíróságok lényegében röviden megismételték az első fokú bíróság indokait, de arra nem tértek ki, hogy miért fogadják el azokat. Emellett jelen esetben a magasabb szintű bíróságok szintén elutasították a további bizonyítás felvételét a rendelkezésre álló bizonyítékok ellenére. Annak kapcsán például, hogy a Kúria a jogerős ítéletet részben hatályon kívül helyezte, nem derül ki egyértelműen, miben és miért tette ezt. Az I. fokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, azonban ennek kapcsán sem derült ki, mennyiben és miért. Ezek szerint felmerül, hogy problémás volt mind a kettő, tehát az is lehet, hogy új eljárásra kellett volna utasítani a bíróságokat, ez azonban nem derül ki.

Szorosan ide kapcsolódik a Debreceni Törvényszék perújítás megengedhetősége kérdésében hozott elsőfokú végzése is. Ebben a Debreceni Törvényszék hivatkozik a Polgári perrendtartás 260. § (1) bekezdés a) pontjára, amely kimondja, hogy a jogerős ítélet ellen perújításnak van helye, ha a fél oly tényre vagy bizonyítékra, illetőleg olyan jogerős bírói vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bírált el, feltéve, hogy az - elbírálás esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna. Ezzel kapcsolatban kimondja, hogy ez a törvényhely nem alkalmazható, mivel – miként azt maga a bíróság is elismeri – a korábbi eljárásban eljárási jogsértések történtek. Álláspontom szerint azonban logikailag ezek az eljárási jogsértések is új „tényeknek” minősülnek: itt azért indokolt a kiterjesztő értelmezés, mert a bíróságnak tekintettel kell lennie az Alaptörvényre is, amely rögzíti a tisztességes eljárás elvét is, tehát számolni kell a súlyos eljárási jogsértések perújítást

megalapozó jellegével is. A bíróság állításával szemben nem késhetett el a perújítás benyújtása sem, mert a Kúria ítélete 2014. szeptember 17-én kelt, azt a jogi képviselőm 2014. november 12-én kapta meg, és én tőle 2014. december 6-án vettem át. A perújítást 2014. december 31-én nyújtottam be.

A fenti eljárás eredményeképpen sérült a *jó* hírnévhez és az emberi méltósághoz való jogom. Itt nemcsak arról van szó, hogy az elmozdításom eleve nem szabályszerűen történt, és hogy elvesztettem több mint 4 év munkáját és havi 97.000 Ft. díjazást, hanem arról is, hogy egyrészt az érintett társasházak lakóközössége (több mint 100 fő) előtt az alperes úgy járatott le és gyanúsított meg pénzügyi bűncselekményekkel, hogy én ilyet nem követtem el, így ezt ő bizonyítani sem tudta volna. Emellett az a mód, ahogy engem elmozdítottak, sérti a méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez való alapvető jogot is.

Másrészt ezt követően már mástól sem kaptam további közös képviselői megbízatást, mivel a jó referenciáim eltűntek. Álláspontom szerint nem lett volna elfogadható a bíróság részéről az alperes azon érvelése, mely szerint a képesítésem birtokában minden további nélkül szerezhettem volna újabb megbízatásokat, ha erre alkalmas lennék. Álláspontom szerint az adott helyzetben igenis közvetlen összefüggés mutatható ki annak kapcsán, hogy egy ilyen helyzet, illetve bírósági döntés a kihatásában képes engem távlatilag is ellehetetleníteni más lehetséges megbízók előtt. Ezáltal álláspontom szerint sérült a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz való jogom is. Álláspontom szerint ezek a jogok nem értelmezhetőek oly módon keretszintüként, hogy közben a tartalmuk kiüresedjék. Vagyis szerintem sérülnek ezek a jogaim azáltal is, hogy a velem kapcsolatos alaptalan hírek ellehetetlenítik az adott vállalkozási tevékenységemet. Ennek megfelelően a bíróságnak figyelnie kellett volna arra, hogy a tényállás nem megfelelő felderítése és az ez alapján történő nem megfelelő jogértelmezés nemcsak egy egyszeri problémát idézhet elő a peres fél életében, hanem hosszabbtávon és folyamatosan fennálló problémás helyzetet is, ez pedig aránytalan a másik fél állítólagos sérelméhez viszonyítva.

Emellett a bíróság nem vette figyelembe azt sem, hogy a céget egy tartozás miatt felszámolták, továbbá mivel számláimat nem tudtam fizetni, áron alul el kellett adnom a házamat, az egészségem megromlott, a feleségem elhagyott. Ezáltal a döntés miatt sérült a testi és lelki egészséghez való alapjogom is, hiszen a fentiek olyan nagymértékű törést okoztak egészségemben és magánéletemben, amelyeket azóta sem tudtam helyrehozni.

Álláspontom szerint egyébként egyáltalán nem volt túlzott az a nem vagyoni kártérítési összeg sem (35 M Ft), amit megjelöltem. (Nem tartozik szorosan a tárgyhoz, de a jogsérelmi összeg arányossága szempontjából jól érzékeltethető példa, hogy nemrégiben az Emberi Jogok Európai Bírósága elítélt magyar fogvatartottak javára megítélt fejenként átlagosan 5 M Ft kártérítést, mert egy kissé kevés helyük volt a cellában.) Mindemellett fontosnak tartom megjegyezni, hogy a fenti okokból kifolyólag a bíróságok is kárt okoztak nekem a fenti eljárásukkal. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése ezzel kapcsolatban kimondja, hogy mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

A bírói döntésekkel álláspontom szerint sérült a véleménynyilvánítás szabadságához való alapvető jogom is. Az Alkotmánybíróság is elismerte korábban, hogy a véleménynyilvánítás olyan többirányú kommunikációs alapjog, amely az egyén önkifejezésének, cselekvési autonómiájának velejárója, olyan kiemelt alapjog, amely – a megfelelő feltételek esetén – csak kismértékben korlátozható és a vele kapcsolatos korlátozásokat is megszorítóan kell értelmezni. A cselekvési autonómiához tartozik az is, hogy az, akinek polgári jogviszonyon alapuló alanyi joga az igény állapotába kerül, azt bíróság előtt érvényesíthesse. Ez a jogérvényesítés, valamint az ehhez vezető folyamat is értelemszerűen együtt jár olyan élethelyzetekkel, amikor az ügyel kapcsolatban valamilyen fokú véleménynyilvánítás történik mások előtt. Ez részben a tényállás szükségszerű minősítéséből is következik, de emellett az érintett személyiségének egyéb méltányolható önkifejezéséből is. Továbbá nem elvárható, hogy a jogaiban megsértett fél a véleményét kizárólag a jogi eljárásra korlátozza, az ember a maga személyiségi-gondolati integritásában nem így működik. Még az sem teljesen elvárható, hogy ilyenkor a jogi eljárás kapcsán is mindig csak olyan véleményt formáljon a jogaiban sértett fél, amely előre tudottan 100 %-ig bizonyítható tényeket tartalmaz, tekintettel arra is, hogy már az is bírósági mérlegelés kérdése, hogy egyáltalán mit tekint a bíróság 100 %-ig bizonyítottnak. Ha ez így lenne, akkor pl. az ügyészek minden vádemelésnél becsületsértést követnének el, ha utólag a bíróság nem a vádnak megfelelően dönt. Még inkább ez a helyzet egy, a jogi ügyekben nem feltétlenül járatos átlagember esetében.

A másik kérdés, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága alapvetően tartalomsemleges védelem, vagyis a véleményt annak érték-, értékesség- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. Általánosan elfogadott, hogy a véleménynyilvánításnak csak külső határai vannak, illetve általánosan az értékítéletek élveznek védelmet, de a tényállítások közül azok már nem, amelyek tudatosan valótlanok vagy a nyilatkozó részéről elvárható lett volna azok valóságtartalmának ellenőrzése, de ezt ő elmulasztotta. Mindazonáltal

maga az Alkotmánybíróság is többször úgy fogalmazott, hogy nem mindig egyértelmű, és csak az adott ügy minden körülményének részletes elemzésével dönthető el, hogy hol húzódnak azok a határok, amelyek szerint sérelem következik be valakinek a jó hírnévhez való joga kapcsán.

Polgári jogi igények kapcsán egyébként is megszokott, hogy a vitában érintett felek – jogi- és érdekellentétük miatt – felfokozott tudati állapotukban olyan verbális megnyilvánulásokat engednek meg maguknak, amelyek erőteljesebb jellegűek és túlmennek a hétköznapi viszonyok kapcsán megszokott visszafogottabb megfogalmazásokon. Ebben az állapotban szerintem akár elfogadható lehet egy bizonyos magasabb érzelmi töltetű véleménynyilvánítás is. Ezekben az esetekben azonban – a felfokozott tudatállapot figyelembevételével – az összes körülmény gondos mérlegelése alapján azt kellene eldönteni a bíróságnak, hogy az adott vélemény ténylegesen milyen hatással lehetett az adott közegben, az érintettek által részleteiben ismert élethelyzet, tények és körülmények fényében. Ebből a szempontból tehát állásponthozom szerint jelen ügyben hibás az a szemlélet, amely mentén a bíróság elsősorban azt nézte, hogy egy nyilatkozat általában valószínűleg miként hathat az adott befogadó közegre. Ha a bíróság az én ügyemben – a tényállás megfelelő felderítése mellett – a tényleges hatásokat, és nem a feltételezett hatásokat vizsgálta volna, akkor egyértelműen azt kellett volna megállapítania, hogy az én életemre nézve ténylegesen is súlyos következményekkel járt az, hogy az alperes bizonyos nyilatkozatokat tett, míg az én nyilatkozatom csak feltételezett hatásokkal járt rá nézve.

Az is kiemelésre érdemes, hogy az alperes a viszontkeresetében 5 forint nem vagyoni kár megtérítését kérte, mindezt azért, mert nem kívánt belemenni egy magasabb kárösszeg bizonyításába, és a bíróság ennek a kérésének helyt is adott. Ezzel az alperes azonban állásponthozom szerint éppen azt fejezte ki, hogy az őt ért személyi jogsérelem nem is jelentős, emellett a nagyobb kárt bizonyítani sem tudta volna. A számára megítélt öt forintos kártérítés nyilvánvalóan csekély összeg rám nézve, azonban az emellett rám terhelte több százezer forintos perköltség már korántsem az. Mindez azt mutatja, hogy a bíróság logikája szerint az egyik oldalon egy elismerten csekély mértékű sérelem a másik oldalon mégis jelentős anyagi terheket okozhat. Mindemellett az 5 forintot rám terhelő bírósági döntés megalázó is rám nézve, sérti az emberi méltóságomat, továbbá „filléres” alapúvá degradálja le a jó hírnév értékének mérését.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A Debreceni Törvényszék 2013. március 11-én kelt, 10.P.21.334/2012/13. számú ítélete ellen fellebbezést nyújtottam be. A Debreceni Ítéltáblának a fellebbezési eljárás keretében született, 2014. január 30-án kelt, Pf.I. 20.644/2013/5. számú ítélete kapcsán a Kúria előtt felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, amely vonatkozásában a Kúria 2014. szeptember 17-én, Pfv.IV.20.561/2014/6. számon hozott ítéletet. Ezt követően perújítás iránti kérelmet terjesztettem elő, amely kapcsán a Debreceni Törvényszék a perújítás megengedhetősége tárgyában 2015. június 12-én 6.P.21.753/2014/16-I. számon elutasító végzést hozott, majd az e végzés ellen benyújtott fellebbezésem tárgyában másodfokon a Debreceni Ítéltábla is elutasító végzést hozott.

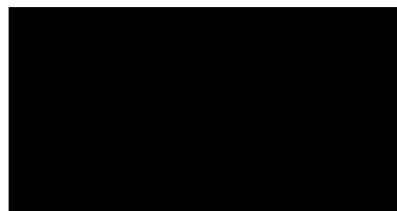
6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

A Kúria előtt jelenleg nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, a jelen ügyben korábban benyújtott felülvizsgálati kérelem tárgyában a Kúria 2014. szeptember 17-én Pfv.IV.20.561/2014/6. számon ítéletet hozott. A perújítási eljárás megengedhetősége tárgyában elsőfokon a Debreceni Törvényszék 2015. június 12-én, 6.P.21.753/2014/16-I. számon, másodfokon pedig a Debreceni Ítéltábla elutasító végzést hozott.

A fentiek alapján kérem alkotmányjogi panaszom kedvező elbírálását.

Tisztelettel,

Debrecen, 2016. január 17.

Mellékletek:

1. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
2. Érintettséget alátámasztó dokumentumok